

"וְכָל שְׂמוֹנֶת יְמֵי חֲנֻכָּה"

חֻבֶּרֶת קְרִיאָה לַחֵג הַחֲנוּכָּה

הורים ותלמידות יקרות!

קריאה בכל יום חשובה מאוד לשיפור הדיוק והשטף,

הקפידו על קריאה יום יומית בחופשה

יש להחזיר את החוברת חתומה אחרי החג ותזכו בפרס, ללא הגרלה!

חג חנוכה שמח!

המורה שירה שלמה

נר ראשון מספר - המתיונים

בתקופת בית המקדש השני, כשמתתיהו היה כהן גדול, שלטו בארץ ישראל היונים ומלכם - המלך אנטיוכוס.

היונים היו עם שפתח את תרבות הגוי - ספורט, תאטרון, לפי, ציורים, פסלים, ואמונתם היתה - עבודת אלילים.

ליהודים באותו זמן, בתקופת בית שני, היה מצב טוב מאד - הם נהנו משוב הארץ, והיה מתר לקים תורה ומצוות ללא פחד.

במצב טוב שכזה - חלק מהעם נהגו כדברי הפסוק "וישמן ישרון ויבעט" (ישרון = עם ישראל).

חלק זה של העם, השמינו מרב עשר ואשר, ובמקום להודות לה' הם 'בעטו' והחלו לעשות ההפך מדברי התורה, הם עשו רע בעיני ה', התחברו עם היונים ולמדו ממעשיהם.

יהודים אלו נקראים "מתיונים".

ענו על השאלות הבאות:

1. מי שלטו בארץ ישראל בזמן בית המקדש השני?

א. מתתיהו ובניו המכבים שלטו בארץ ישראל.

ב. הרומיים ומלכם - המלך אנטונינוס.

ג. היונים ומלכם - המלך אנטיוכוס.

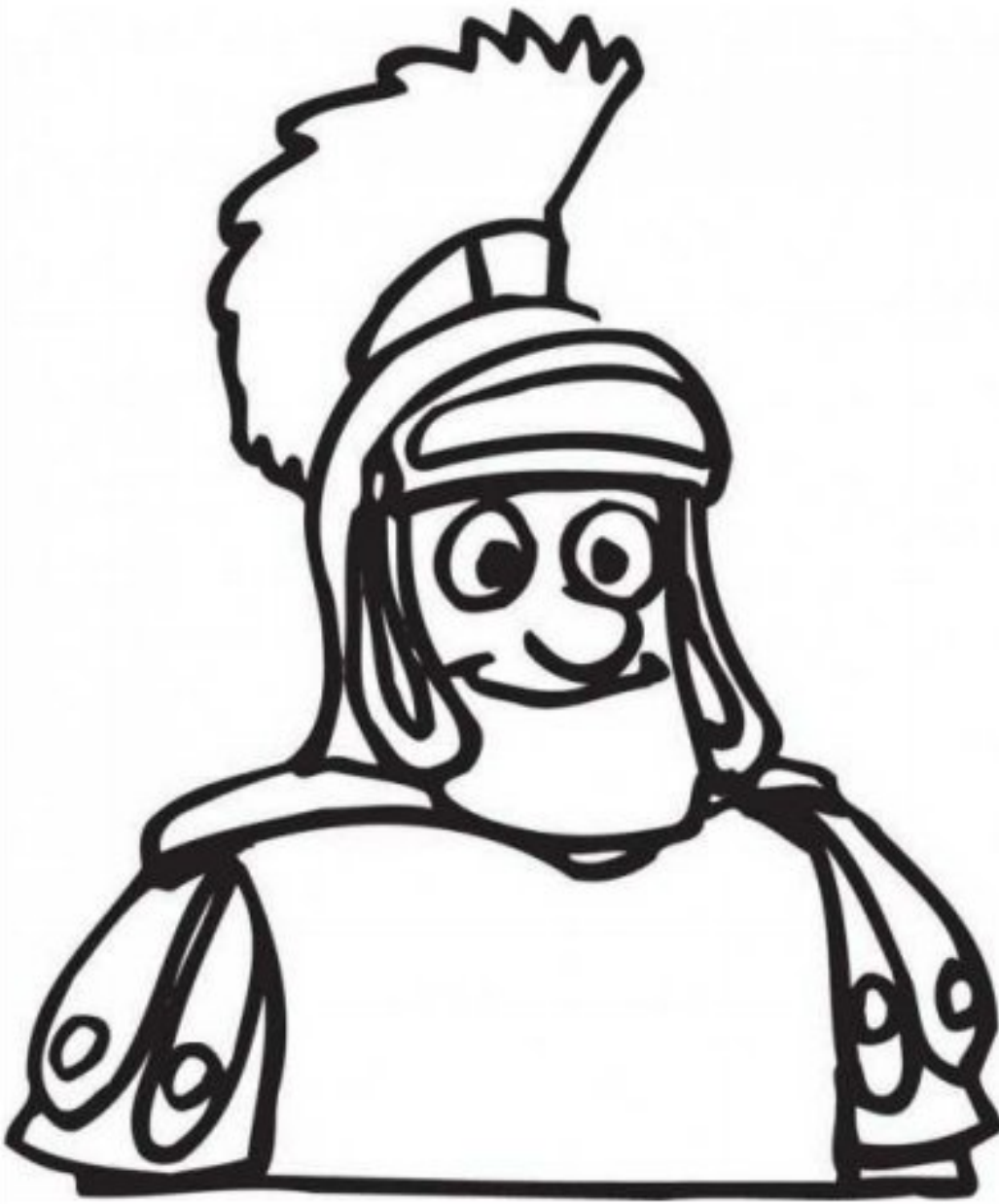
2. מי היו המתיונים?

א. היונים ששלטו בארץ ישראל בתקופת המכבים.

ב. יהודים שהתחברו עם היונים ולמדו ממעשיהם.

ג. יונים שעזבו את ארץ ישראל בזמן שלטו הרומיים.

נר שני מספר – אנטיוכוס הרשע

אנטיוכוס הרשע מלך יוון, רצה שעם ישראל
יהיה העם שלו – שיעבדו עבודה זרה,
ששתחוו לפסלים ולא ימשיכו חלילה לעבד
את ה'.

עוד הוא רצה – שמהר מאוד הם יתפכו ליונים
ושזה לא יקח זמן רב.

אנטיוכוס עשה זאת בלחץ, הוא גזר עליהם
גזרות קשות:

- לא ללמד תורה!
- לא לקיים מצוות!
- לאכול אכל לא כשר!
- לא לשמר שבת!
- לא לעשות ברית מילה!

והגרוע מכל – להשתחוות לפסל!

היונים נכנסו לבית המקדש, כבו את המנורה הקדושה, טמאו את
השמן- על ידי שנגעו בו בידיהם הטמאות, והעמידו צלם (פסל) גדול
באמצע ההיכל (בית המקדש).

כך חשב אנטיוכוס שעם ישראל יתחיל לעבד עבודה זרה ואלה ששמעו
בקולו קבלו ממנו הרבה עשר.

נר שלישי מספר – מסירות נפש

אנטיוכוס הרשע לא רצה להרג את היהודים בגוף, (כמו שהמון הרשע רצה להשמיד את היהודים). אנטיוכוס רצה להרג את נשמתם של עם ישראל, שבמקום לעבד את ה' הם יעבדו וישתחוו לפסלים.

לכן גם הגזרות שגזר המלך הרשע היו אך ורק לנשמה של היהודי, שלא ילמד תורה שטובה לנשמה, ולא יקים מצוות.

אבל, היהודים לא נכנעו (נשברו), אלא ככל שאנטיוכוס נסה להכריח אותם לעבד עבודה זרה, ככה הם התנגדו יותר.

היו אפילו כאלו שמתו בגלל שלא הסכימו להשתחוות לפסל, כמו הספור של חנה ושבעת בניה, כל 7 הילדים שלה נהרגו בגלל שסרבו להשתחוות לפסל.

היהודים העדיפו למות ולמסור את נפשם, מאשר להחליף את התורה בתרבות זון.

והרבה יהודים מתו על קדוש ה'.

נר רביעי מספר - אמונה

כַּאֲשֶׁר הִיהוּדִים חֲזְרוּ בְּתְשׁוּבָה,
וּמָסְרוּ נַפְשָׁם עַל קְדוּשַׁת ה' אֶזְ
בָּאָה יְשׁוּעַת ה' - ה' שָׁלַח לְהַצִּיל
אוֹתָם, מֵעַט יְהוּדִים וּבְרֵאשֵׁם
מִתְתָּיָהוּ חֲשִׁמוֹנָאִי וְחֲמִשָּׁת
בָּנָיו, הֵם יָצְאוּ בְּגָלוֹי נֶגֶד הַיּוֹנִיִּים
הַשּׁוֹלֵטִים.

מִתְתָּיָהוּ נֶעֱמַד וְקָרָא: "מִי לֵה' אֵלֵי" כָּל מִי שֶׁמֵּאֲמִין בָּהּ שְׂיָבוֹא אֵלָי!
סָבִיבוּ נֶאֱסָפוּ יְהוּדִים רַבִּים שָׁלָא הִתְיָוְנוּ (שָׁלָא עָשׂוּ כְּמַעֲשֵׂי הַיּוֹנִיִּים),
הֵם הִתְאַחֲדוּ סָבִיב דְּגָלוֹ שֶׁל ה' מִכַּבְּדִי."

עַל דְּגָל זֶה הָיָה כְּתוּב:

"מִי כְּמוֹד בְּאֵלִים י - ה'"

כְּלוּמַר, אֲנַחְנוּ מֵאֲמִינִים רַק בָּהּ.

כָּךְ נִלְחַמוּ הַמַּעֲטִים הַלָּלוּ נֶגֶד הָאוֹיֵב הַרָּשָׁע - הָעַם הַיּוֹנִי כְּשֶׁהֵם
קוֹרְאִים:

"שְׁמַע יִשְׂרָאֵל ה' אֱלֹהֵינוּ ה' אֶחָד."

נר חמישי מספר – מתתיהו

משהגיעו ימי מתתיהו (חשמונאי) כהן גדול למות, הוא קרא אליו את בָּנָיו הגִּבּוֹרִים וְהַצַּדִּיקִים, שִׁיחַד אֹתוֹ נִלְחָמוּ נֶגֶד הַיּוֹנִים, וְאָמַר לָהֶם:

"הִנֵּה עַתָּה צָרָה לְעַמָּנוּ, לָכֵן, קוּמוּ בָנִי וְקַנְאוּ לְתוֹרַת אֱלֹהֵינוּ! הִלָּחֲמוּ בַעַד עַמָּנוּ וּבַעַד תּוֹרָתֵנוּ!

הִזְכְּרוּ בַּמַּעֲשֵׂי אֲבוֹתֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים, וְדַעוּ, כִּי מִי שֶׁבוֹטָח בִּה' – יִצְלִיחַ! אַל תִּפְחָדוּ מִפְּנֵי הָרָשָׁעִים הַיּוֹנִים, הַתַּחֲזִיקוּ בְּתוֹרַת ה', וְה' יַעֲזֹר לָכֶם!"

בְּסִיּוֹם צוֹאָתוֹ (דְּבָרִים שָׁאָדָם אוֹמֵר לִפְנֵי מוֹתוֹ) קָרָא מִתְתִּיָּהוּ:
 "שִׁמְעוּ לְקוֹל שְׁמִעוֹן אַחִיכֶם, כִּי אִישׁ חָכָם וְנָבוֹן הוּא, וְהוּא יִהְיֶה לָכֶם אָבִא (בְּמָקוֹמִי).

יְהוּדָה הַמַּכַּבִּי, אִישׁ גִּבּוֹר חֵיל, הוּא יִהְיֶה לָכֶם רֹאשׁ מִלְחָמָה, הַשִּׁיבוּ (הַחֲזִירוּ) מִלְחָמָה לְאוֹיְבֵינוּ וְשִׁמְרוּ אֶת מִצְוֹת ה' בְּכָל לְבַבְכֶם".

וַיִּבְרָךְ מִתְתִּיָּהוּ אֶת בָּנָיו, וַיִּקְבְּרוּ אוֹתוֹ בָּנָיו בְּקֶבֶר אֲבוֹתָיו בְּמוֹדִיעִין וַיִּבְכוּ אוֹתוֹ יִשְׂרָאֵל, הָיָה אֲבֵל כָּבֵד מְאֹד.

נר שישי מספר – המכבים

קבוצה קטנה זו של המכבים שנלחמו ביונים כדי לקיים תורה ומצוות, קבוצה זו הלכה וגדלה.

תחלה היו מכבים רק במודיעין, אך כל יום התוספו אליהם עוד ועוד מכל הארץ, כך הלכה והתפשטה ההתנגדות ליונים.

החשמונאים ובראשם יהודה המכבי, נהלו (עשו) קרבות (מלחמות) קשים עם היונים.

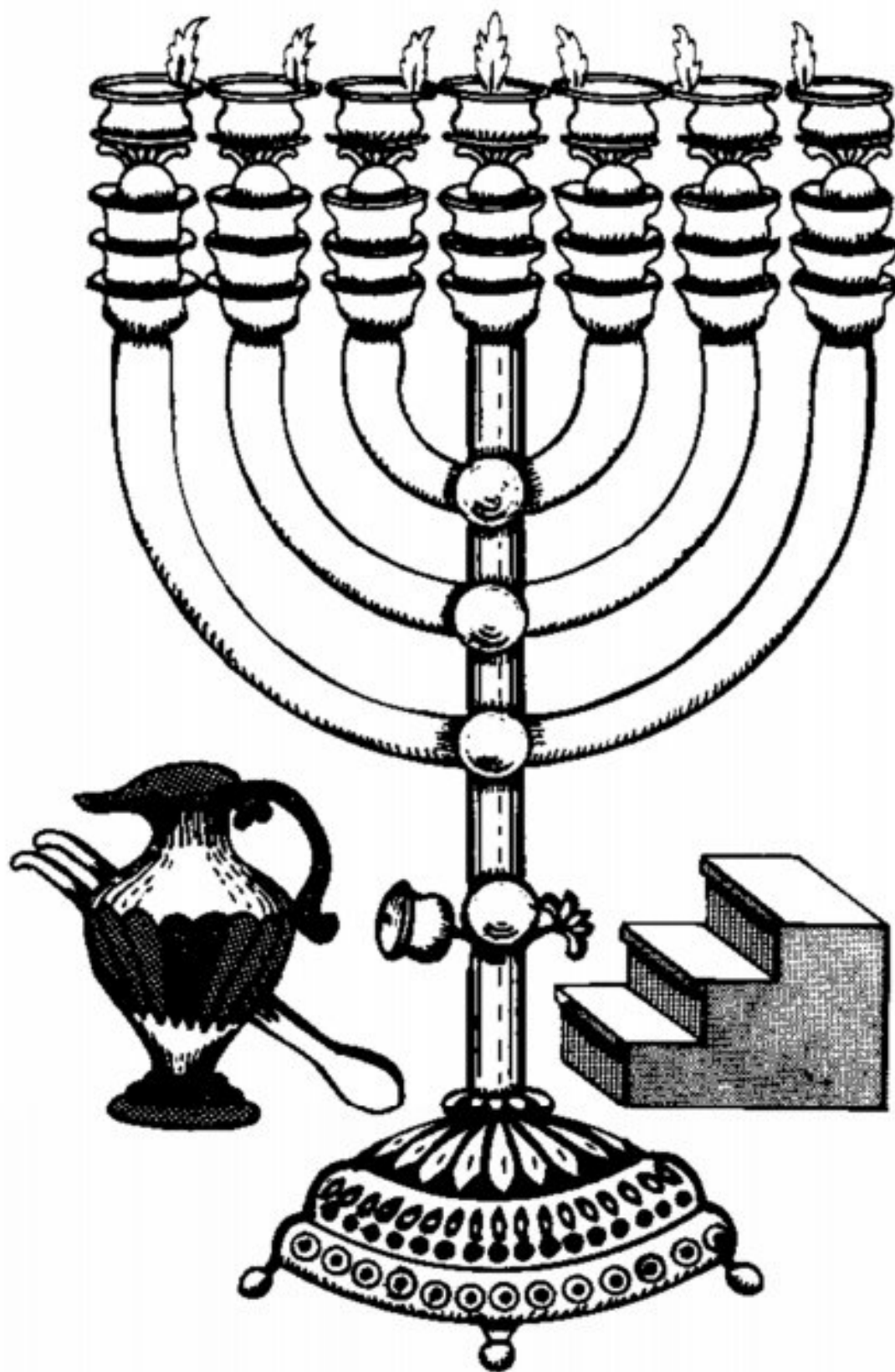
נסים גדולים עשה להם ה', עד שהמעטים נצחו את הרבים, החלשים את הטמאים, הצבא הקטן של יהודה המכבי הביס (הבריח) את חייליו הרשעים של אנטיוכוס.

עכשו יכלו היהודים לקיים תורה ומצוות בלי פחד.

מי היו המכבים?

- א. יהודים שנלחמו ביונים כדי שיוכלו לקיים תורה ומצוות.
- ב. יהודים שהתחברו עם היונים ולמדו ממעשיהם.
- ג. יונים שהתחברו עם היהודים ולמדו ממעשיהם.
- ד. החילים ששלח אנטיוכוס כדי להלחם ביונים.

נר שביעי מספר – נס פד השמן

אבל לא המלחמות, הן העקר בנס חנכה, יהודים לא עושים חג לזכר הנצחון של התורה והמצוות.

כמו שנאמר במשלי: "כי נר מצוה ותורה אור" המצוה היא אור קטן, והתורה היא אור גדול.

נס נוסף קרה בחנכה- נס פד השמן:

כשגברו המכבים על היוונים, טהרו את בית המקדש, עשו חנכת המזבח

ובקשו (רצו) להדליק את המנורה הטהורה. אבל מצאו רק פד קטן של שמן שהיה מנח חתום בחותמו של כהן גדול. את כל פכי השמן האחרים טמאו היוונים.

השמן שמצאו בפד הקטן, היה יכל להספיק רק ליום אחד בלבד, ואלו הזמן שנדרש להכין שמן טהור חדש- היה שמונה ימים.

נס גדול ארע כאן – וכשהדליקו את המנורה משמן זה, השמן הספיק והמנורה דלקה שמונה ימים.

נר שמיני מספר – חג החנוכה

חג החנוכה מלמד אותנו עד כמה חשובים הם התורה והמצוות. היום לא מכריחים אף אחד להשתחוות אל הפסל או לעבד עבודה זרה, אבל, בכל אפן לעתים קשה לנו להתנהג כמו יהודים טובים, לפעמים קשה לנו להתפלל כמו שצריך, לברך

ברכת המזון – אנו שוכחים, מעליבים חבר, אומרים לאמא: "לא רוצה לעזור" ולמורה לעתים אף מתחצפים.

למה אנו עושים את כל הדברים האלה?! הרי אנחנו רוצים להיות יהודים טובים וילדים מקסימים!!

בגלל שאצלנו בתוך הלב, יושב איש אחד קטן, לא רואים אותו, לא שומעים אותו, אבל הוא זה שאומר לנו לא לעשות מעשים טובים, לא להתפלל, ואנחנו צריכים להיות כמו המכבים, להלחם בו, לא לשמע לו, להיות חשמונאי-לנצח את היצר הרע ולומר לו כי **אנחנו**

רוצים להיות טובים!